

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΣΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΔΣ

— Είσαθε σεις Φαμπρίς; Τί έκληξεις. Θεέ μου, τί έκληξεις! εφώναξε η Λουκιανή. "Όστε λοιπόν ζητε άζόμη άγαπητέ μου;

— "Όπως βλέπετε, ζώ, άπληγτισε έκείνος εύθυμα. — Και πώς μάς θυμηθήκατε ύστερα από τόσον καιρό...

— "Ηρθα νά σάς παρακαλέσω νά γευματίσουμε μαζί. Τότε έκείνη, χωρίς νά ξέρη καλά-καλά τó γιατί, έγέλασε μ' ένα ύμορφο άργυρόχοο γέλιο εύχαριστημένης γυναίκας. "Υστερα, τόν έπιασε άπό τó μπράτσο, και κατέβηκαν πρós τόν κήπο, περπατώντας σιγά-σιγά, κατά μήκος μιάς άτέλειωτης άλλεας με γεράνια.

— "Ω! αυτό που κάνατε, Φαμπρίς, είνε πολύ εύγενικό τού έλεγε η Λουκιανή. Τί καλός πού είσαθε πού με θυμηθήκατε!

"Έκείνος, λαχναριασμένος, σφούγγισε τó μέτωπό του από τόν ιδρώτα και είπε:

— Μένετε όμως πολύ μακριά και μ' αυτή τή ζέστη ó δρόμος είνε άνυπόφορος...

"Έκείνη αισθάνθηκε τήν άνάγκη νά διαμαρτυρηθή:

— Μαζούνα τó Σενβιέρ! ... Σαράντα πέντε λεπτά σιδηροδρομικά, με τó ρολόι στό χέρι.

— Ναι, και μιά ώρα πορεία όμως από τó σταθμό ως εδώ... Τó όλον δηλαδή δύο ώρες περίπου, όσο θέλει κανείς για νά πάη στό Ρουάν. Και όμως δέν προκειται παρά για ένα προσάτιο τού Παρισίου. Τó Σενβιέρ! ένα προσάτιο όντα όλα τ' άλλα, άγαπητή μου, και τίποτε παραπάνω. "Ο κόσμος φαντάζεται, και σεις μαζί του, ότι πρόκειται περί έξοχης. Παραμόθια, πλάνη, ψευδαισθήσις. Τó Σενβιέρ είνε έξοχη όσο και ó κεντριώτερος δρόμος τού Παρισίου!

"Η Λουκιανή χαμογέλισε διασκεδάοντας με τά λόγια τού Φαμπρίς. "Αν και ήταν σχεδόν τρείς μετά τó μεσημέρι, η Λουκιανή φορούσε ένα ρούχο σπιτιού, με χρυσές πλορητούδες, τó οποίον είχε βάλει βγαίνοντας άπ' τó μπάνιο της. "Έκείνος άπεναντίας ήταν κομψοτάτα ντυμένος, μ' ένα άσπρο τριαντάφυλλο στην μπουτονιέρα, πού είχε άρροάσει φεύγοντας από τó Παρίσι. Και έτσι καθός περπατούσαν κοντά-κοντά ó ένας στόν άλλον, η Λουκιανή άτημέλητα ντυμένη, κομψή όμως πάντα και ώραία, και έκείνος ψηλός, σβέλτος, καλοκαμομένος, παρουσίαζαν ένα άσυνήθειστο χαριτωμένο θέαμα, στό παρισινό έκείνο προσάτιο, κάτω από τόν ζεστό ήλιο τού καλοκαιριού.

"Αξαφνα ó νέος ρώτησε:

— "Αλήθεια, δέ μοι είς ó Γκαστόν τί γίνεται;

— "Ο άντρας μου, άγαπητέ μου, έφυγε τούτη τή βδομάδα γι' ένα ταξίδι δεκατέντε ημερών.

— Μπα έκανε έκείνος και έγινε σκεπτικός.

"Η είδησις αυτή τού προξενούσε μιά πολύ περίεργη έντύπωση, μιά έντύπωση εις τήν οποίαν ύπληρχε μιά άόριστη άνησυχία και συγχρόνως μιά πονηρή χαρά.

Καιρό τώρα—και αυτός άκριβός ήταν ó λόγος για τόν οποίον πήγαινε να τούς δη τóσο σπάνια—καιρό τώρα αισθανότανε καλά ότι η συμπάθεια του γιά τήν Λουκιανή δέν ήταν ή συνηθεισμένη συμπάθεια για τήν γυναίκα ενός φίλου, αλλά κάτι πολύ πειó δυνατό και βαθύ, ότι ύπληρχε κάποιος σοβαρός λόγος πού έκαμνε νά ταράζεται τόσο έντονα η ψυχή του, και μ' ένα μόνον σφιξίμο τού χεριού, και μ' ένα μόνο χαμόγελο ή μιά μόνη ματιά της Λουκιανής. Τó αισθήμα αυτό τó οποίον δέν ήταν άκατανίκητο άζόμη, μπορούσε βέβαια ó Φαμπρίς, εν άνάγκη, μπροστά στόν Γκαστόν, νά τó καταπιεί, με μιά προσπάθεια της θελήσεώς του, τώρα όμως πού βρισκότανε μόνος μαζί της καταλάβαινε ότι τά πράγματα ήσαν έντελώς διαφορετικά. Τόν κατέλαβε μιά παράξενη άνησυχία στη σκέψη ότι θά περνούσε μιά δολόκληρη μέρα με τή Λουκιανή, κάτω από τά δέντρα πού ó πιονός ίσκιος τόν θά δημιουργήσσε γύρω τόν μιν άνμόσφαιρα έρωτικής φωλιάς.

— Σας δυσραροσεί, τόν ρώτησε ξαφνα η Λουκιανή τήν οποίαν παρεξένευε ή σιωπή του, σας δυσραροσεί τó ότι θά γευματίσετε μαζί μου σήμερα;

— Τί ιδέα! έσπευσε ν' άπαντήρη έκείνος, άπεναντίας μάλιστα, είμαι ένθουσιασμένος, άγαπητή μου!

— "Ας τó ελάισομε! Τó πρόσωπό σας όμως δέν δείχνει ότι είσαθε ένθουσιασμένος, άποκρίθηκε χαμογελώντας η Λουκιανή.

Περπατώντας σιγά σιγά έφτασαν στην κορυφή ενός ύψώματος και εκεί κάθησαν λίγο για νά ξεκουραστούν. Μπροστά τους άπλωνόταν η άπέρανη πεδιάδα και πειó πέρα στά βάθη τού όριζόντος, φαινότανε μόλις ή πράσινη γραμμή τών πιονών δασών.

"Η Λουκιανή, καθώς κούτταζε μ' ένα βλέμμα ρεμβώδες, τó όραιο τοπίο, είπε:

— Τά σπιτία έκείνα εκεί, βλέπετε, είνε η Βαρζέν. "Ω! τί ώραία πού είμαστε εδώ πέρα! Και τó ποτάμι τί ήσυχα, τί ώραία πού κυλά!

— Ναι, ναι, είνε ώραία, άπαντούσε ó Φαμπρίς.

Και άφηνότανε γλυκά, παρσέδιδετο δολόκληρος στη γοητεία της θαυμάσιας έκείνης μοναξιάς πού μεγάλωνε μέσα του τήν δύναμη τού αισθήματός του...

Λίγο πριν άπ' τó ήλιοβασιλέμα είχαν κιόλα επιστρέψει. Καθισμένοι στό σαλόνι τού σπιτιού της Λουκιανής εκύτταζαν ν' άπλώνεται άργά τó σούρουπο, σιωπηλοί, κατεχόμενοι από τήν ελαφριά έκείνη μεγαλοχολία πού φέρνει η ζούφαση, όταν ξαφνα έκείνη τού είπε:

— Θέλετε νά σάς παίξω στό πιάνο κανένα κομμάτι;

"Έκείνος έγυσε τó κεφάλι του χωρίς ν' άπαντήρη. "Η Λουκιανή τότε κάθησε μπρός στό πιάνο, τó άνοιξε, χτύπησε μερικά τóκκαλα στην τρύχη και κατόπιν άρχισε νά παίξη τó άγαπημένο της κομμάτι τó «Βάλς Μπλέ».

"Ο ήλιος είχε δύσει μα μιά λάμψη εκνυμάτιζε άζόμη εκεί μέσα και όχηρη και άόριστη έγέμιζε τó δωμάτιο με τήν γλυκειά μεγαλοχολία τού δειλινού. "Ο Φαμπρίς από τή σκοτεινή γωνιά όπου βρισκότανε, καθισμένος σε μιά βαθεία πολυθρόνα, άζουε, πνιγμένος από μιά παράξενη ταραχή, τó νουσταλγικό κομμάτι, ένθó τά μάτια του, μες στό ήμίφως τού δωματίου έπλανώοντο με άπειρη τρυφερότητα πάνω στην δολόλευχη και σάν παραμυθένια σιλουέττα της Λουκιανής, στά λεπτά χέρια της πού έτρεχαν ελαφρά πάνω στά πλήκτρα. "Εταίξε θεϊκά, δωσμένη όλη στη μουσική, συνεταρμένη από τήν άρμονία της με ένα αισθήμα και μ' ένα πάθος πού χρωμάτιζαν και τίς πιό άσημαντες νότες.

"Οι σκολοί τού κομματιού άλλαζαν ó ένας κατόπιν τού άλλου, και ήσαν ποτε μικρόσχητα λαγγέματα, και ποτε λυχνίσματα ήδονικά, πού έφερναν στό νου τίς πιό νουσταλγικές ειζόνες: άργά ηρώδαιάσματα σε σιωπηλές πεδιάδες, ήμερα φθινοπορινά προιάνα, όταν ή μενεξεδένια όμήχη σσεπάζει με μιά διαφανή γάζα τόν ροδίνο δίσκο τού ήλιου...

"Ο Φαμπρίς άκίνητος, άζουε νοιώθοντας νά μεγαλώνη δόλονα μέσα του μιά άσυγκράτητη συγκίνηση, αισθανόμενος ότι ήταν γλωμώσ, τρομερά γλωμώσ άπ' τήν ταραχή του, και σφιγγοντας πασιμοδικά τά χέρια της πολυθρόνας του.

"Ξαφνα η Λουκιανή έννοιωσε ότι πίσω της κάποιος είχε σηκωθεί και τήν πλησίαζε σιγά-σιγά.

Δέ σάλεψε καθόλου ως τόσο ώσάν μιά άκατανίκητη άγονία νά τήν είχε καταλάβει και νά παρέλθε κάθε της δύναμη. "Εμεινε άσάλευτη με τó κεφάλι άδειο και συγχρόνως γεμάτο από μιά μεγάλη ταραχή, νοιώθοντας νά τήν πλησιάζη άμεσος, άναπότρεπτος ó κίνδυνος τόν όποιο από καιρό είχε προαισθανθεί.

"Έξαικολούθησε μαλατάνα νά παίξη όταν άξαφνα αισθάνθηκε άπάνω στός ώμους της πού άνα-

τριχασαν, τó άδιόρατο χάδι δύο χεριών πού έτρεφαν, δύο χεριών πού ή πυρετώδης τόν θερμή διαπερνούσε τó λεπτό φόρεμά της.

Μια στιγμή έμειναν έτσι. "Έκείνος χαμένος σε μίαν έξστασι, έκείνη με τά μάτια κλειστά, όνειροπαρμένη, άδύνατη...

Κάτω από τά δαχτυλά της, στό πιάνο, τó βίλς σιγά-σιγά έσβυνε γινοτανε σάν μιά άδιόρατη δόνησις, σάν τόν κραδασμό μιάς χορδής όταν φουξήξει άέρας...

"Όλα γύρω τους είχαν σσιπάσει...

Τότε, με τά χέρια άκίνητα και άκουμπισμένα άζόμη στά πλήκτρα, σήκωσε τó κεφάλι της και δίχως νά βλέπονται, έξ αιτίας της νύχτας πού είχε γίνει πολύ βαθεία, κούτταχτηκαν άτέλειωτα...

"Επειτα, ξαφνα, δίχως νά καταλάβουν και οι ίδιοι πώς, βρέθησαν ó ένας στην άγκαλιά τού άλλου, ένθó ή μέθη ενός ύπερτα του φιλιού στεράγγιζε στην ψυχή τους μίαν άνείσπαιτη γλύκα...

Ζώρς Κουρτελίν

"Ξαφνα αισθάνθηκε ότι κάποιος ήταν πίσω της...

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Οι γυναίκες δέν παρήγαγον κανένα άριστούργημα. Ούτε τήν «Πιάδα» έγραψαν, ούτε τήν «Αινείδα», ούτε τήν «Φαίδρα», ούτε τήν «Αθάλια», ούτε τόν «Μισάνθρωπο». Ούτε τó Πάνθηον κατεκομίσαν, ούτε τήν «Αφροδίτην τών Μεδίκων», ούτε τόν «Απόλλωνα τού Μελεβεντέε».

Ούτε τήν «Άλγεβρα» έπενήσαν, ούτε τó τηλεκόπιο, ούτε τó τηλεφώνον... Έκείνο όμως πού κατορθώνουν νά κάμουν είνε τó μεγαλύτερο κατορθωμα τού κόσμου.

Έπάνω στό γόνατά τους δηλαδή μορφώνεται ή άνθρωπότης, ó καλός άντρας και ή καλή γυναίκα.

"Αν μιά κόρη άνατραφή καλά, ανατρέφει ν' ή ίδια παιδιά πού θά της μοιάσουν κ' αυτό είνε τó πειó μεγάλο από όλα τά άριστούργημα.

"Η άξία της γυναίκας οντισταται από νά ονθμίζη τά τού σαιού της, νά κάνει εύτυχισμένο τόν άντρα της, νά ανατρέφη καλά τά παιδιά της, νά τά κάνει δηλαδή άνθρώπους.

Ντέ Μέστρ